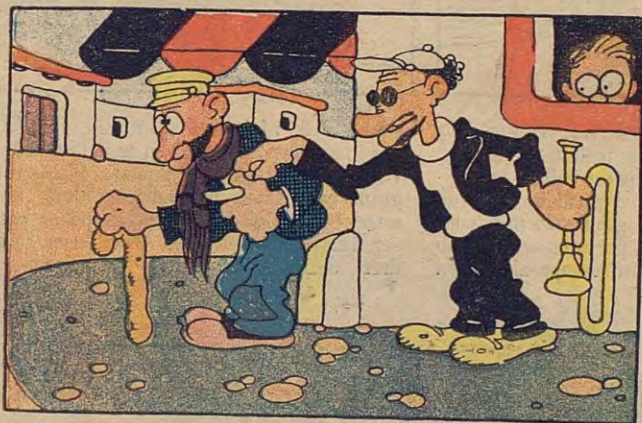

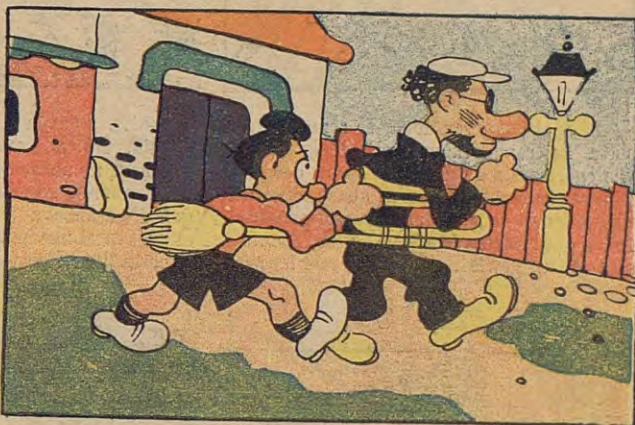
WPROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

Càstig efectiu

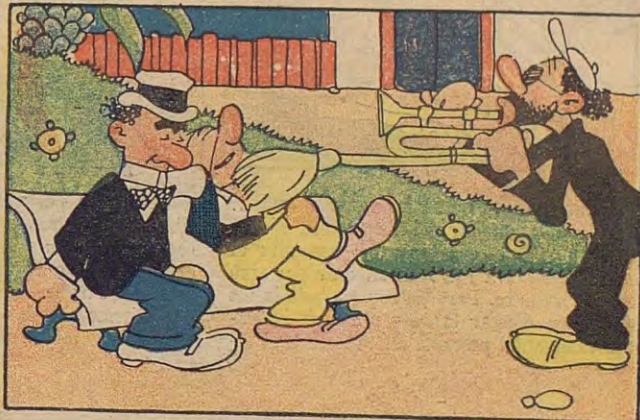
El music Tanasi roba a un company de pobresa els diners que ha recollit.

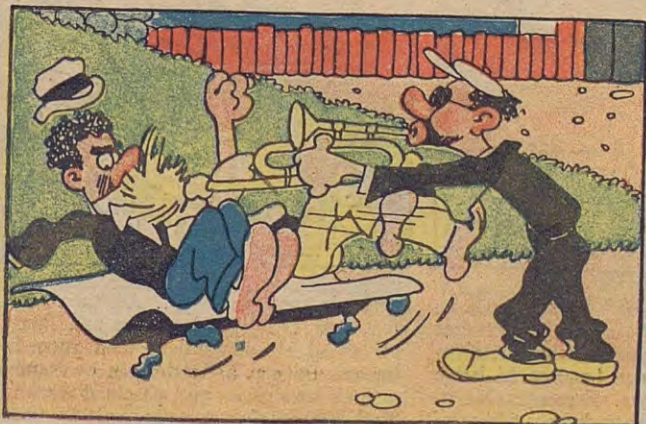
Però l'Andreuet, que ho veu, li lliga una escombra a l'instrument.

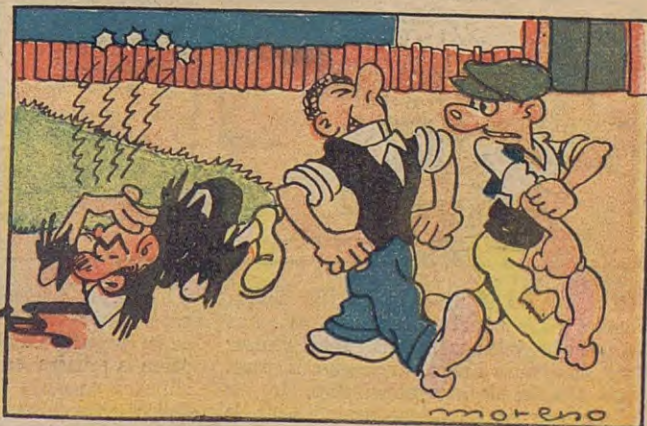
Tanasi, passant pel Parc, veu dos individus que ronquen...

...i decideix donar-los una serenata, però l'escombra...

...fa el seu fet, i tomba el banc amb els que l'ocupeu...

...els qual donen a Tanasi una pallissa sensacional.

:: :: Aventures a baix zero :: ::

Text de J. FECIT

(Acabament.)

Dibuixos d'en MIRET

Al final pogueren donar-se compte a què obeïa l'estrany fenòmen: Es trobaven en una enorme illa de gel que s'havia després! D'haver caminat tres hores abans, haurien tingut temps de guanyar la banda oposada. Ara sí que l'havien feta bona! Adéu, Amundsen! Adéu, glòria!... i qui sap com ho pas-

sarien!... Anaven a la deriva, l'aigua se'ls enduia. No calia que es molestessin més en caminar, no anirien a parar enlloc! No obstant, anaren seguint el perfil de l'illa de gel. No semblava dur gran velocitat, però es notava el moviment per comparació amb la costa fixa. Es construïren una altra cova

estil Nanuk, i passaren la nit allí, tots motxos i amoïnats. De tant en tant l'un donava una opinió: —Per mi aquesta illa és tan gran, que es farà un embús en algun lloc estret i quedarà aturada sense poder passar, i llavors trepitjarem terra ferma i podrem continuar el camí. —El que farem,

responia l'altre, és anar a parar a l'Oceà!... i per grossa que sigui l'illa s'anirà fonent com un bolado i ens trobarem asseguts al mig de l'aigua... i ja pots suposar que això no és pervindre. Però un cop passada la nit s'avorrien d'estar tancats allí i s'esbravaven caminant i pescant. De tant en tant al-

guna guineu passava de manera imperceptible, i els nostres aventurers intentaven la caça. Arribaren a juntar-ne tres, tots bells exemplars, que farien les delícies de la més presumida dama. Recorregueren gran part de l'enorme bloc de gel flotant sense lograr conèixer-lo tot. Val a dir que el saber-lo

tan gran els donava una relativa tranquil·litat. Però, amb gran esverament, s'adonaren a l'endemà, en sortir de la caseta de glaç, que l'illa s'havia partit i justament ben a prop de la caseta! Ja comprendren de quina manera s'esverarien: si l'illa s'anava trossejant farien brometa. A més, sem-

blava que corria més; segurament havien anat a parar més al mig de la corrent. Ara sí que s'ho veïen malament. Tot era mirar per una banda i altra, i enfilats a la paret més alta del bloc, pogueren distingir tots el contorns de l'illa, que venia a tenir la forma d'una mongeta. Des de dalt estant

del mirador veieren amb gran alegria un vapor, i això els féu atinar en la necessitat de fer senyals. Caminant, caminant, atraparen la primera caseta, i encara hi havia allí més de mitja foca. Escorregueren bé l'oliós greix en una peça de roba i hi calaren foc; de seguit una fumera negra i pu-

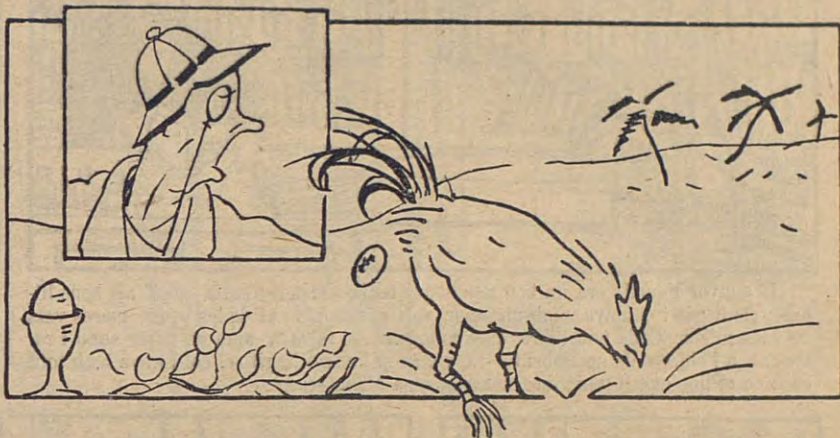

dent els serví de senyal. Afortunadament fou vista, i al cap d'una hora una llanxa-automòbil els duia a bord d'un vapor holandès. Un cop a Amsterdam es reuniren amb els seus pares, que, posats d'acord per T. S. F., allí els esperaven, salvats també de la seva peripecia.

Qui en dirà més!

Alguns turistes, després de córrer món i veure països, estaven reunits a la taula d'un cafè, prenent el vermut, i cadascú ex-

plicava les coses que havia vist, amb l'exageració corresponent.

—Jo—deia un d'ells—he estat a una terra tan tropical, que les gallines ponien

els ous durs, i als camps es collien les patates fregides a l'anglesa, igual, igual que aquestes que mengem ara.

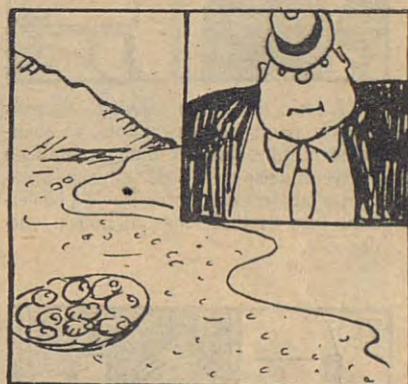

Tots restaren admirats, no dels fets, sinó de la barra del qui els contava, i un altre digué, per no quedar-se curt:

—Jo he estat a Itàlia a les vinyes que

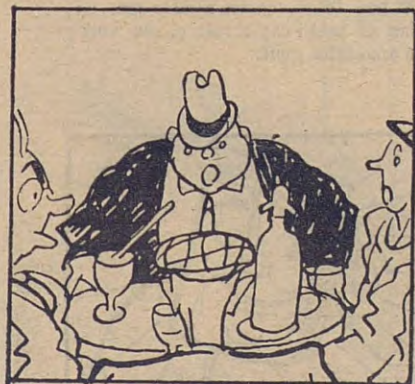

hi ha al peu del Vesubi. Com que arren de la muntanya hi brolla l'àcid carbònic, en venir la verema, d'aquells raïms, en lloc de vi en surt el vermut amb sifon, igual, igual que el que estem bevint.

L'admiració de l'auditori anava en augment. Un tercer, contà sense deixar-se acovardir:

—Jo he estat a una illa tota voltada de

bancs de sorra, coberts per la mar a l'hora de la marea alta. Aquests bancs estan tots plantats d'oliveres, i com que en aquelles aigües hi ha molt seitó, en venir la collita,

s'hi cullen olives farcides d'anxova, igual, igual que les que estem menjant.

Finalment, un s'alçà, i digué:

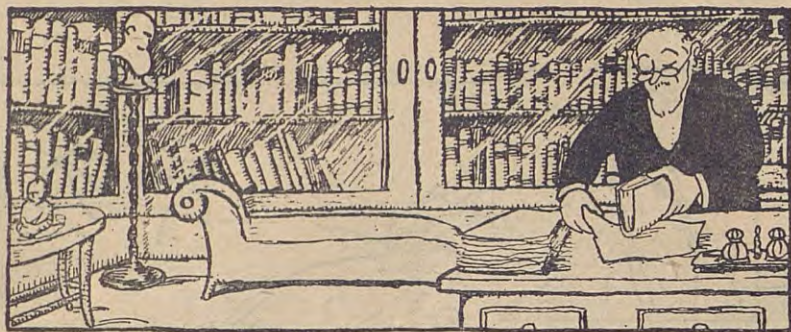
—Jo he estat a un país on la llei castiga els mentiders amb fer-los pagar gros-

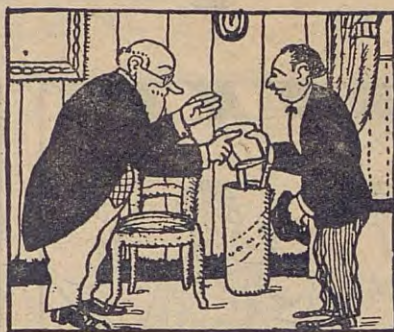
ses penyores, igual, igual que ara haureu de pagar aquest aperitiu.

I se n'anà ràpidament deixant que paguessin els altres.

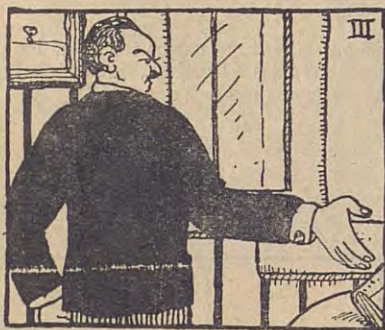
U N L L I B R E F I D E L

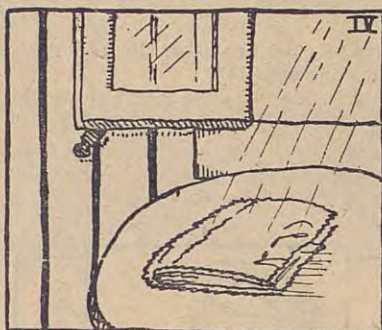
El senyor Fonoll, era un bon home que tenia extraordinària afició als bons llibres; els llegia i cuidava amb un amor sols comparable al de les bones mares vers els seus fillots. Cada nou llibre que comprava, el folrava amb un paper suau i resistent, a l'objecte de no embrutar-lo, i un cop l'havia llegit, el col·locava amb tota cura en el lloc que li tenia destinat a la seva biblioteca.

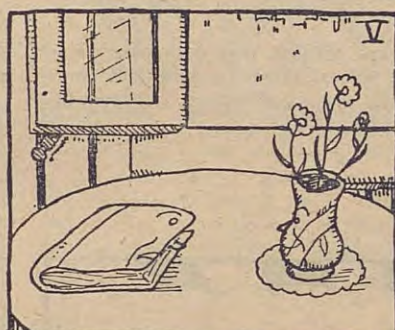
Un dia, un amic seu li va preguntar que tingués l'amabilitat de deixar-li un dels seus llibres. No cal dir que el senyor Fonoll, portat per la seva bonhomia, li va deixar tot seguit.

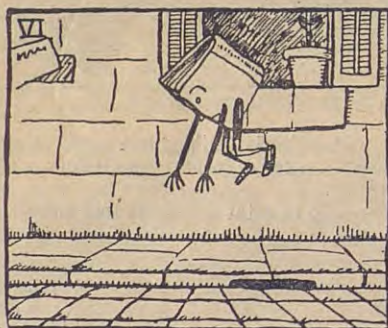
L'amic del senyor Fonoll, després d'haver llegit alguns capítols, va abandonar el llibre damunt d'una taula i no va recordar-se més d'ell, tal com acostmen a fer amb els llibres que els hi deixen, tots els individus que no són cuidadosos.

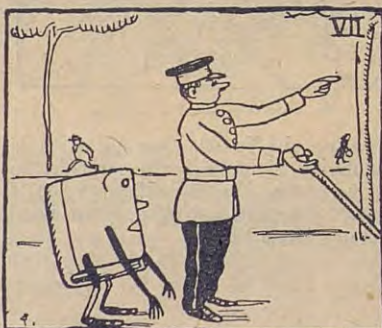
Ajagut damunt la taula on l'havien abandonat, aguantant l'aire corrent que li venia d'una finestra, el pobre llibre plorava amargament les *delícies* del canvi d'amo. — Quin contrast!, deia, somnolent. — El senyor Fonoll tan recreat que em tenia, i aquest tan abandonat que em té!

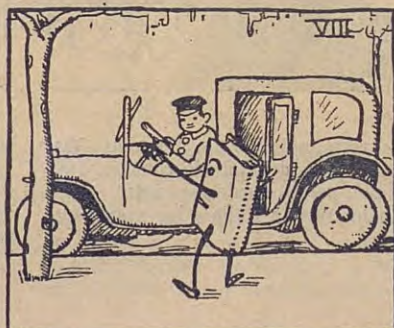
— Per què no fuges?, li digué un gerret de flors que tenia a la seva vora. — Perquè no sabré trobar la casa del senyor Fonoll, li respongué el llibre. — Patir per patir..., replicà el gerret, potser val més que surtis al carrer: preguntant preguntant es va a Roma.

El pobre llibre, fent un va-i-tot, després de remercier el bon gerret pels seus consells, s'acomia i saltà al carrer per la finestra de casa del nou amo.

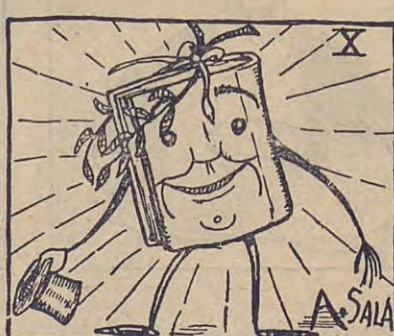
En ésser al carrer, el primer que va fer va ésser preguntar a un urbà l'adreça del senyor Fonoll, i aquest, que el coneixia per haver sentit parlar de ses virtuts, l'hi proporcionà tot seguit.

El bon llibre, cames ajudeu-me, va agafar un taxi i cap a casa el seu veritable amo falta gent.

Podem comptar l'alegria que va tenir el senyor Fonoll de poder abraçar el seu volgut llibre, que, com la majoria dels que es deixen, creia definitivament perdut.

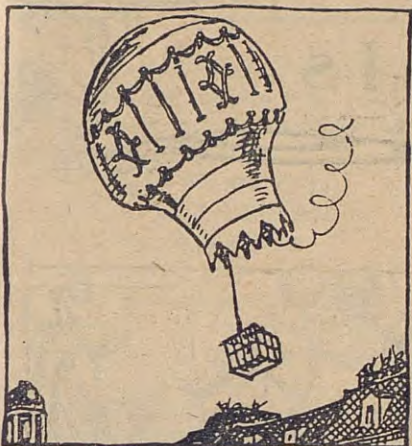

Tracteu bé els bons llibres, i, sobretot, torneu els que us deixin, tan aviat com els hagueu llegit.

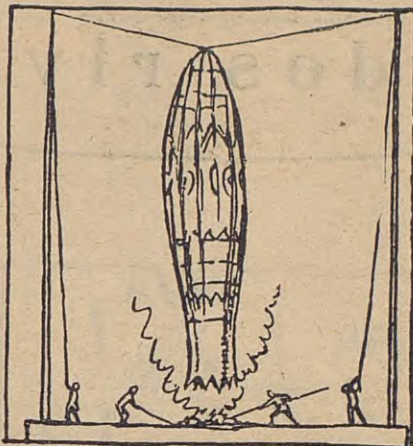
-:-

F I D E L I T A T

-:-

Cap a finals del segle XVIII, uns fabricants de paper d'Annonay (França) els germans Montgolfier, varen tenir la pensada d'omplir d'aire calent una esfera de paper i fer-la anar en l'aire. Varen ésser, doncs, els inventors de l'aeronàutica. Una de les primeres provatures fou engegar, en una gàbia, un gall, un xai i una oca per veure què els passaria.

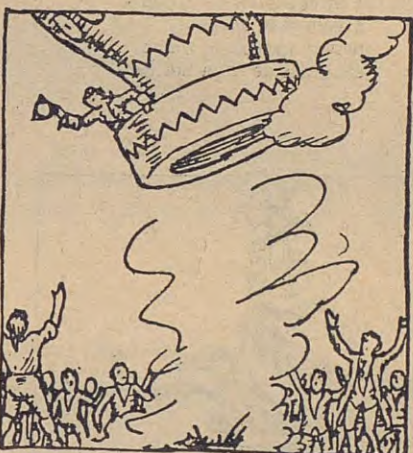
Els primers aeronautes — com veien — varen ésser aquestes modestes bestioles. El procediment que s'emprava en aquell temps per inflar els globus era el que encara s'usa en el Turó-Park: cremaven palla mullada que feia fum calent sense produir gens de flama, que hauria estat funesta a tan feble aparell.

Es per aquell temps que va succeir el cas que avui us vull explicar. Un jove valent i atrevit, va voler tenir la glòria d'ésser el primer d'enfilar-se amb una bomba. El que avui dia fa qualsevol «capità» que tingui un xic de valentia, aleshores — com es comprèn — era empresa temerària...

...no sabent, com no se sabia, el que passava en les capes superiors de l'atmòsfera. En va provaren de disuadir-lo. Ni els precs, ni les llàgrimes de la seva esposa varen ésser prou per fer-lo renunciar a la seva empresa. Caràcters així són els que fan progressar la humanitat.

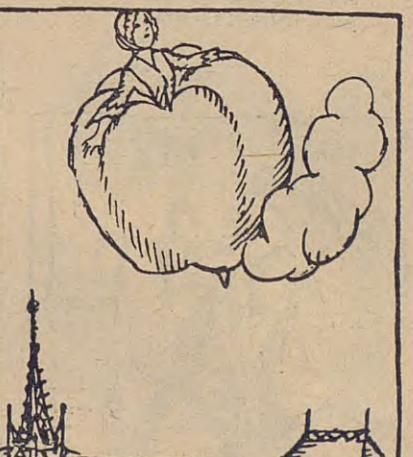
I entre l'admiració i l'entusiasme dels seus conciutadans, el dia i hora fixats el simpàtic heroi de l'aire va llençar-se a l'aventura remuntant-se atmòsfera amunt com a únic tripulant d'un feble globus ple de fum.

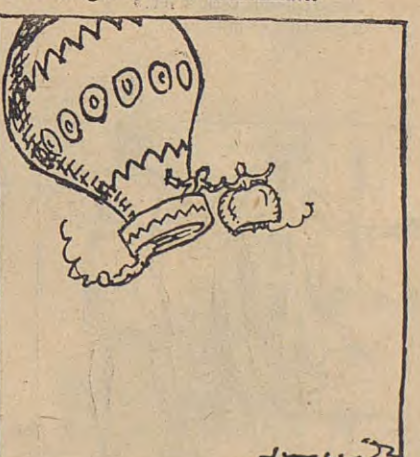
Aleshores va produir-se un fet extraordinari, inversemblant, inaudit: La muller de l'aeronauta, que havia presenciat la partida, desent-se dels braços amorosos que la retenien, va precipitar-se cap els restes de la foguera, que encara feien força fum i va abrigar-los amb la faldilla...

...fins que aquesta es va anar inflant, inflant, convertint-se en un vertader aerostat. Avui dia, que les faldilles tenen un pamet escàs, una cosa així no hauria estat possible; però en aquell temps la moda imposava unes faldilles enormes, en les quals entraven molts metres de roba.

Un cop inflades les faldilles, la muller — símbol vivent de la fidelitat conjugal — va enfilar-se cel amunt darrera del seu marit. Els vents propicis volgueren afavorir-los i els van reunir en l'aire...

...com ho estaven ja en la terra. I varen descendir feliçment. I foren així mateix, molt feliços tota la seva vida perquè tenien: ell, la virtut més alta de l'home, o sia el valor guiat per l'afany de saber; i ella, la més tendra i ferma fidelitat al seu marit.

Els dos rivals

I. Un pintor grec molt famós
pintà un cep tot carregat
de raïm, tan ben pintat,
que era com si real fos.

II. I en exposar-lo, els ocells
a voliors hi acudien,
perquè menjar-se volien
els grans de raïm tan bells.

III. Tothom lloava el pintor
que tan destrament pintava,
que fins l'ocell s'hi enganyava.
Mes, sortí un competidor.

IV. I li diu: «Jo pintaré
un quadre millor que aquet.
Passat demà estarà fet.»
A casa us el mostraré.

V. En el dia assenyalat
el pintor, sens pensar mal,
se'n va a casa son rival
per a veure el resultat.

VI. El rival el rep atent
i li ensenya un cavallet
on el quadre ja està fet
tapat amb vel transparent.

VII. El pintor al quadre va
afanyós de contemplar-lo,
i per milló examinar-lo
el vel prova d'apartà.

VIII. Però troba amb confusió
que aquell vel era pintat
amb tanta realitat,
que semblava de debò.

IX. I al seu rival li va dir:
«Tu saps fé quadres més bells.
Jo he enganyat els ocells,
tu m'has enganyat a mi!»

Senyes digitals

NICK HOLAU, el famós detectiu, es trobava fumant la quarta pipa entre desdijuni i esmorzar quan trucaren a la porta del seu despatx.

—Endavant—féu Nick Holau.

La porta s'obrí i entrà el seu criat.

—Un inspector us demana.

—Que passi.

Tink Lullviu, inspector del districte de Mayfarres, el més aristocràtic de Londres, entrà al despatx de Nick Holau amb aspecte força preocupat.

—¿Què hi ha de nou?—preguntà Nick.

—Robatori del Banc General aquesta nit passada. Senyes digitals a la caixa. Lladre vist fugir per un vigilant que s'ha despatat tard.

—¿Senyes del lladre?

—Alt, prim, cobert amb una capa-carrick de color blau fosc i gorra de gabardina grisa.

—¿Les empremtes digitals?

—Enormes. Corresponen a un home de gran tamany. Són només dels dos dits grossos, però fins dintre la classe de dits grossos, molt grosses. Devia tenir unes mans de goril·la.

—¿No les teniu fitxades?

—No. Hem consultat el Gabinet Antropològic. Completament desconegudes.

—Vejam?

Tink Lullviu mostrà la còpia de les empremtes digitals, treta sobre paper gelatinat. Nick Holau les examinà amb tota cura.

—En efecte. Es tracta d'una mà enorme. ¿Dieu que l'home era alt?

—Així ho assegura el vigilant.

—Alt i amb mans enormes, no es pot amagar gaire temps. Aviat el trobarem.

Aquella tarda Nick Holau passejava pels barris baixos en cerca d'un individu alt amb mans enormes. Després d'algunes hores de recerca infructuosa, el cor li féu un salt: Davant d'ell, caminant a grans gambades, hi havia un home alt, amb capa-carrick de color blau fosc i gorra de gabardina grisa. Les mans no es veien, cobertes com anaven per l'embós del carrick.

—Aquest home va tapat així perquè les mans no el descobreixin!—pensà Nick Holau.—I les senyes són les que ha donat el vigilant!

Apressant el pas seguí el desconegut, el qual, sense adonar-se de què era seguit, entrà en una taverna i s'hi assegué. Nick Holau es ficà en una escaleta, i amb mà llesta es posà un bigoti postís i ulleres fosques que el desfiguraven totalment, i entrà després a la taverna a seure a la mateixa taula que el subjecte sospitós.

Sobre un parell de gots de cervesa inicià Nick Holau la conversa. ¿De què havien de parlar sinó del succés del dia: el robatori del Banc Central?

Nick Holau, mentre parlaven, es fixava en el rostre del seu interlocutor, el qual prenia un aire marcat d'ironia. Una cosa observà el detectiu: El seu company de taula bevia la cervesa amb una palla, com si fos un gelat.

Vingué l'hora de pagar, i el subjecte sospitós, somrient de manera enigmàtica a Nick Holau, obrí el seu abric amb un moviment d'espatlla i presentà la butxaca al mosso. Aquest, com qui ja sap sa obligació, en tragué l'import de les consumacions i dos ralets de propina.

Nick Holau restà astorat. Aquell home no tenia braços! Duia el carrick per dissimular el seu esguerrament! Així, doncs, no podia ésser ell el lladre, si no tenia mans.

L'individu sospitós se n'anà tot somrient encara, i Nick Holau, que endevinava la intenció d'aquell somriure s'enrojolà tot.

Es al vespre. Nick Holau i Tink Lullviu estan reunits al despatx del primer. Entra el criat i entrega una carta. Nick Holau l'obre, i llegeix:

«Per ésser tan famós, Nick, no hi veien més enllà del nas. Heu pres la cervesa amb el lladre i no l'heu conegut. Ara ja ha fugit i no el veureu mai més.»

Nick Holau restà consirós. L'inspector llegí la lletra i se'l mirà, interrogant.

—No pot ésser—féu Nick, al cap d'una estona! No pot ésser ell. No té braços!

Tink estava mirant la lletra amb una lupa. De sobte, exclamà:

—Aquest paper porta la mateixa senya digital d'un dit enorme. Es ell, no hi ha dubte!

—Però si us dic que no té braços!

—Això mateix! Aquests dits enormes són d'un home que no té braços...

—Eh!...

—Sí, i que escriu i obre caixes amb els dits dels peus!

—Quina planxa! Almenys ha fugit amb aeroplà a hores d'ara!—exclamà Nick Holau, caient a una butaca.

El manc de Lepant

Un antiquari tenia a fora la botigueta una estàtua de fusta amb un retolet, que deia:

«Ségle xvi. —Efigie de Garci-Lasso de la Vega.»

Un xicot passà jugant i amb la pilota ensopega, cau, i cau l'estàtua amb ell a terra, llarga com era.

L'antiquari corrent surt per constatar el desperfecte, i en veure que en Garci-Lasso s'ha romput el braç esquerre, crida al xicot:—Veus què has fet! ara aquesta estàtua queda que ningú no la voldrà.

—Prou!—el xicot li contesta—canvien el retolet

i sigui l'estàtua aquesta del «Ségle xvii—Miquel de Cervantes Saavedra.»

P. E. P.

—Si us deixen de beure cervesa arribareu a noranta anys.

—Ja he fet tard. En tinc noranta dos.

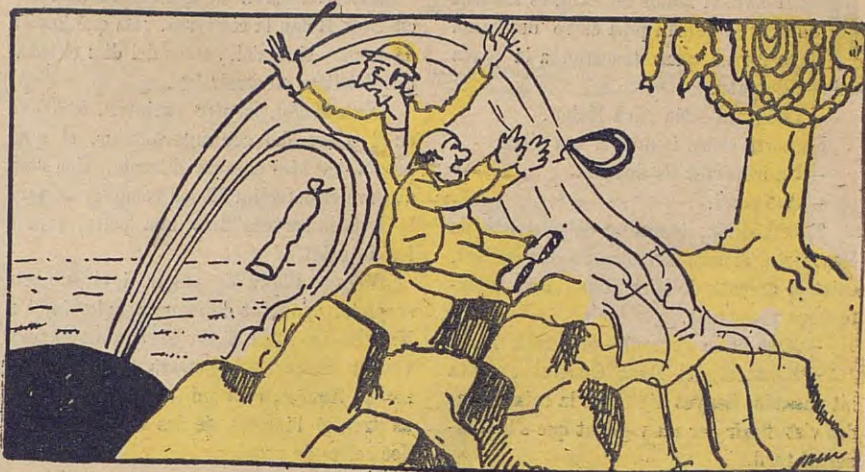
(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Un vehicle novetat
que serà moda aviat.

Tot començant a menjar
senten un soroll al mar.

Els cau un raig d'aigua freda
com si fos d'una galleda.

—Es una balena això,
que està fent el sortidó!

La bestiassa demostrà
que salsitxes vol menjar.

Per aquella gran bocassa
la xarcuteria passa.

Prò queda, en fer un badall,
frenada com un cavall.

Amb la teca que ha quedat
al damunt s'han enfilat.

I ja emprenen el viatge
per fugir d'aquella platja.

—Treurem patent d'invenció
d'aquesta navegació.